

CAPÍTOL 18

La Camil·la va comentar a l'August que vindria el bisbe espanyol, que era el qui li havia d'imposar el càstig. L'August va fer netejar a fons tot el taller i va situar a la vista les obres més provocatives. Al mateix temps va fer avisar a la Marian que vingués aquell dia sense falta.

En arribar el bisbe i el nunci es van trobar una escena molt ben preparada d'un taller de pintura clàssic, amb obres que mostraven figures nues en abundància, i al fons la Camil·la començant a dibuixar la Marian completament despullada en una postura lasciva, interpretant una escena mitològica. L'August havia preparat tot aquest escenari per dotar a l'ofici de pintor una normalitat absoluta en el tractament de la figura humana nua. Es tractava que veiessin que el nu en l'art no és una cosa pecaminosa, i que el càstig que imposessin a la Camil·la fos el més lleu possible.

—*Bonjour monseigneur* —els saludà amb cordialitat—, m'ha dit la Camil·la que em volien conèixer.

—Sí senyor Rodier, tinc coneixement de la seva gran habilitat com a pintor i com a amant de l'art sempre és agradable tenir amistats d'aquest nivell.

Llavors l'August va començar la seva representació, que tenia ben estudiada. Per començar els va oferir unes galetes i una copa, que els prelats no van refusar.

—Monsenyor, vós ja coneixeu a qui està destinada a ser la millor pintora del món! Jo us ben asseguro que no passaran gaires anys, abans que les obres de la Camil·la siguin requerides pels millors col·leccionistes.

—Què em dieu?

—Vós heu vist el quadre aquest que veniu avui a buscar? A part del tema que us ha fet venir fins aquí, no us heu fixat amb quin mestratge està realitzat?

La veritat és que el bisbe, d'aquell quadre, no s'havia fixat en res més que aquell penis erecte que tant l'atabalava.

—Mirin, vinguin —els hi va dir, acompanyant-los on era la Camil·la i la Marian nua. Els dos prelats intentaren dissimular el seu enrogiment girant el cap per tal de no semblar que miraven l'esplèndida nuesa de la Marian.

L'August els va voler comprometre i això ho estava aconseguint, va fer col·locar la Marian en la mateixa posició que el quadre de l'afrodita pintat dies abans i assenyalant amb el dit els va dir:

—Mirin, quina bellesa de pintura! Vegin la llum que es projecta sobre els pits! Observin la model i comparin. Mirin com ha aconseguit representar els volums, observin aquests magnífics degradats.

La Marian els va somriure amb murrieria, mentre els ulls dels jerarques religiosos es passejaven amunt i avall per la seva pitrera, i ella s'estirava esvelta.

El nunci es va començar a inquietar i va demanar al bisbe d'acabar la visita. Notava que el dimoni s'estava apoderant d'ell, que l'estava temptant per provar-lo.

Abans de deixar-los marxar, L'August, els va voler donar amb un toc d'atenció.

—M'ha dit la Camil·la que li han d'imposar un càstig. Ves que no se'ls hi torni en contra, d'aquí a uns anys quan sigui famosa i ho expliqui, es poden convertir en la riota del món.

—Els hi ve de gust una altra copeta?

—No, moltes gràcies hauríem d'anar passant. On és el quadre?

—Aquí el tenen —va dir la Camil·la— mirin, ja està tapat l'escàndol.

—Molt bé, això ja és una altra cosa, tot i que costarà mirar aquest quadre i no recordar com era. —va concloure el bisbe.

—Bé, nosaltres marxem, ja et farem saber la resolució, nena. Adeu-siau a tothom.

—Que ho passin bé i bon viatge, monsenyors. Per qualsevol cosa, estem a la seva disposició —acabà l'August amb un gran somriure fals—. La seva visita ha sigut un honor per a nosaltres.

Atabalats, o simulant atabalament, per la visió de la Marian nua, es van acomiadar i es van perdre pels carrers de la capital de França.

El bisbat va decidir que si posava un càstig molt sever, la notícia s'escamparia encara més fent un efecte contrari al desitjat. Era millor que els seglars oblidessin, i què millor que passar pàgina. Potser la Camil·la tenia raó, que l'església havia de començar a modernitzar-se, però ell no estava disposat a iniciar aquesta croada.

Com que la Camil·la estava agafant notorietat pel sol fet de treballar al taller de monsieur Rodier, va decidir "castigar-la" encomanant-li l'execució d'un quadre, evidentment sense cost, ja buscaria on aniria destinat. Parlant amb els seus col·laboradors, li van aconsellar que no hi hagués cap nu a l'obra i es va decidir que pintés una Mare de Déu amb el nen Jesús als braços.

En rebre la notificació de la "sentència", la Camil·la va respirar alleujada. Això era tot? Per això tant rebombori? Va pensar a fer cas omís, però de sobte es va il·luminar. Aviat seria mare, podria autoretratar-se amb el seu fill i quedarien immortalitzades les seves imatges per a la posteritat, era una oportunitat única per netejar la seva imatge que calia aprofitar.

Encara li faltaven uns quants mesos per donar a llum, però el missatge del bisbat no parlava de terminis, ella esperaria un mes per contestar i així ho anava allargant.

Mentrestant, la Marian seguia faltant molts dies al taller. La Camil·la havia de començar una Diana caçadora i encara no havia pogut fer res. Fins que un dia es va presentar dient que ja havia trobat una altra feina i que no vindria més. L'August no hi era, i ho va deixar dit a en Vincent i a la Camil·la.

En Vincent estava sol, per primera vegada ella va veure que no hi havia l'Eugène, però tampoc n'havia fet mai cas, si treballaven en la mateixa obra era normal que

estiguessin junts. Era un noi molt educat, pel-roig i de molt bona presència, sempre molt ben afaitat, donava ganes de mossegar-li les galtones. Li va confessar la seva relació íntima amb l'Eugène, confessió que la va sorprendre, ella no s'havia adonat de res, inclús havia pensat que es miraven a la Marian més del compte.

Li va dir que estava tip de xerrameques, que encara que París era una gran metròpoli, també hi havia gent disposada a humiliar als altres. La gent com ell no era acceptada.

Era molt bon xicot i va tenir una pensada, d'acord amb l'Eugène, per mirar de tapar boques i comentaris maliciosos.

—Camil·la, he estat parlant amb l'Eugène —va començar dient—, i a ell li està bé això que et vull proposar.

—Ay! Vincent, quant de misteri, què em vols dir?

—Tu necessitaràs regularitzar la teva situació, voldràs que el teu fill creixi amb un pare. Doncs joestic disposat a casar-me amb tu i reconèixer el teu fill com a propi. Si tu vols.

La Camil·la va fer uns ulls com unes taronges.

Quina mena de persona era en Vincent?, disposada a sacrificar la seva vida per una persona pràcticament desconeguda.

—Però, Vincent, com se t'ha acudit això? Jo no he demanat ajuda a ningú.

—Ja ho sé, però és una manera de sortir beneficiats tots dos. A nosaltres tampoc ens agrada que ens assenyalin pel carrer.

—Però... No sé quina idea teniu, a mi això ara em ve molt de cop. Sí, potser és una solució, però entendràs que m'ho he de rumiar.

—Només faltaria, és clar que sí. Sàpigues que no dormirem junts, ni et posaré la mà a sobre per res, serà un tracte purament administratiu que no et comportarà cap maldecap. Al contrari, si vius amb nosaltres t'estalviaràs la pensió de madame Régine.

Se li havia presentat una solució màgica que li podia estalviar molts maldecaps.

Com que s'acostava Nadal, la Camil·la ja havia decidit tornar al poble per passar les festes i poder explicar als seus pares el seu embaràs.

Hi podria anar amb en Vincent i presentar-lo als seus pares com a pare de la criatura?

Segurament farien números i no s'ho creurien, a més al poble els secrets no duren massa i potser a hores d'ara ja sabien que en Llorenç l'havia violat.

Podia explicar la veritat que sempre és la millor opció, ella no era culpable de res i podia anar amb el cap ben alt.

Aquell vespre ho va deixar anar a l'hora de sopar.

—Sabeu una cosa —va començar amb posat de qui no vol la cosa—, en Vincent m'ha demanat en matrimoni.

La Régine, que estava fent un glop de vi, es va ennuegar, i les noies van tenir un atac d'hilaritat.

—Però, Camil·la —va dir la Joëlle—, que vens de l'hort?, que no saps que...

—Sí que ho sé —l'interrompí la Camil·la—, ell m'ho ha dit, la veritat és que jo no havia notat res, vol casar-se amb mi per tres raons, per regularitzar la meva situació, per donar un pare al meu fill i perquè ja estan tips de la gent burleta. Quan m'ho ha dit no sabia què dir, m'ha agafat tan de sorpresa...

—Doncs li has de dir que sí, dona —va dir la Fabienne—, pensa en el teu fill, a més d'aquesta manera no tindrà un pare, en tindrà dos.

—Caram, Fabienne, tens raó, amb això no hi havia pensat.

—Però nosaltres serem les tietes eh? —va dir la Margot fent una gran riallada— Ja havíem quedat que t'ajudàriem amb el bebè, això no ens ho volem perdre, oi que no, noies?

—Nooo —digueren les altres dues a l'hora.

La Régine, un cop refeta de l'ennuegada, parlà. —En Vincent és molt bon noi Camil·la, has fet sort, jo no en dubtaria ni un moment, això m'estalviarà molts maldecaps.

—Quins maldecaps madame? —preguntà la Joëlle— com l'afecta a vostè això?

—No us ho volia dir, però l'August n'està molt content amb la Camil·la i s'havia proposat ajudar-la de la mateixa manera. M'ho va comentar a mi, però jo li vaig parar els peus.

—No l'entenc, madame —va dir la Camil·la—, què vol dir?

—Em va dir que volia proposar-te de casar-se amb tu per donar-li un pare al teu fill, però el conec, sí que és molt bon home, però no deixa de ser un home. Tinc el temor que tard o d'hora vulgui alguna cosa més de tu, cosa que no passarà amb en Vincent.

—Caram Camil·la —va dir la Margot fent una segona riallada—, això és arribar i moldre, amb el poc temps que fa que ets aquí i ja tens un parell de casadors.

—I no s'enfadarà el senyor August amb en Vincent, per haver-li passat al davant? —va dir la Joëlle.

—No, al contrari, crec que també es traurà un pes de sobre. Quan m'ho va dir semblava sincer, ho volia fer només per ajudar-te Camil·la. Potser sóc jo la malpensada, però jo pensava en el futur. Tu ets una noia molt agradable, ell està sol i potser acabava germinant una estimació desmesurada cap a tu.

—Madame —va dir la Fabienne deixant anar una mirada picara—, sol, el que es diu sol, l'August no ho està pas del tot. Potser és que vostè té por de perdre'l.

—Nena, no siguis desvergonyida. La meva relació amb l'August és d'amistat i prou.

—Sí —afegí la Margot picant l'ullet a la Fabienne, que es tapà la boca amb la mà —, amistat i prou...

